

[Lenger]

uanset reglen om, at provokatører ikke må fremkalde en forbrydelse, er det jo utrolig store penge, som det oftest drejer sig om, og dette i sig selv indebærer en ganske alvorlig fristelse til, at man alligevel fremkalder en forbrydelse. Den risiko kan vi ikke se bort fra, fordi brugen af provokatører altid vil indebære som en svaghed, at det aldrig kan efterkontrolleres, at en forbrydelse alligevel var blevet begået.

Hvis det er bagmænd, vi er ude efter på narkoområdet – og det er det jo forhåbentlig – forekommer det helt usandsynligt, at politiet ved hjælp af en provokatør skulle kunne afsløre selveste bagmanden, uden at provokatøren undervejs havde gjort sig skyldig i helt indiskutable lovovertrædelser.

Dertil kommer, at narkomiljøet bestemt ikke er ufarligt, og at provokatøren udsætter sig for en ganske alvorlig personlig risiko, som jeg da godt engang ved lejlighed kunne tænke mig at høre Dansk Politiforbund kommentere, ligesom der må foreligge et ganske interessant forsikringsforhold i forbindelse med brugen af provokatører, især når de er civile.

Vi skal i det hele taget være meget varsomme med at udvide efterforskningsmidlerne, ikke mindst på narkoområdet, fordi strafferammerne er så høje og derfor af så stor betydning for den enkelte, og fordi de særlige efterforskningsmidler meget ofte vil stå som eneste bevis. Provokatører og anonyme vidner f.eks., som jo er inde i debatten, vil øge muligheden for, at vi får en eller anden dømt – ingen som helst tvivl om det – men de vil også øge muligheden for, at det er den forkerte, vi får dømt.

I forbindelse med forslagene om indgreb i meddelelseshemmeligheden optræder begrebet tilfældighedsfund på en, synes jeg, meget upræcis måde i ministerens forslag. På den ene side vil ministeren tillade brugen af tilfældighedsfund i efterforskningen, på den anden side skal retten kunne afskære bevisførelsen, hvis særlige hensyn taler for det.

Men uklart eller ej er det nødvendigt helt at forbyde anvendelse af tilfældighedsfund, i det mindste hvis de er af en sådan karakter, at de ikke ville kunne berettiggel det foretagne indgreb i meddelelseshemmeligheden. I modsat fald risikerer vi nemlig det, der svarer til opskruede sigtelser – man kunne kalde det opskruede mistanker – fra politiets side for

at opfylde kriminalitetskravet om en straffes ramme i mindst 6 år.

Alene på grund af denne mangel er vi ikke begejstrede for ministerens forslag. Vi er opmærksom på, at der i lovforslaget sker en række stramminger, også udmærkede stramminger, bl.a. af kriterierne for brevåbning, men det kan ikke dække over, at der også er problemer.

Vi synes også, at det er en god ting, at der skal beskikkes advokater i sager om f.eks. telefonaflytning, men samtidig undtages advokatdeltagelse jo f.eks. i sager, der vedrører politiets efterretningstjeneste, og som reglerne udformes, ville advokaterne blive afskåret fra at medvirke f.eks. i den sag, hvor Tvind Skolerne blev aflyttet. Uden at sagen nogen sinde blev oplyst til bunds, kan man ræsonnere sig frem til, at det kun kan være på terroristindiciene, at der af en eller anden dommer f.eks. i Horsens eller i København blev givet en tilladelse til telefonaflytning.

Trods denne undtagelse synes vi alligevel, at advokatdeltagelsen er et fremskridt; omvendt synes vi altså også kun, at det er et lille fremskridt, for vi kender jo konstruktionen fra lokalnævnene, og noget engageret forsvar for den fraværende klient skal man næppe forvente, da i særdeleshed ikke, hvis det lykkes at begrænse gruppen af advokater til en lille håndplukket skare.

Betingelserne for, at der efterfølgende skal gives besked om, at telefonaflytning har fundet sted, som nu er med igen, kender vi fra mange års praksis, hvor reglen er blevet til undtagelsen og undtagelsen er blevet til reglen – dem giver vi ikke noget for.

Jeg vil gerne slutte med at sige, at jeg selv har haft fornøjelsen af, at der umiddelbart efter, at jeg var blevet opstillet som folketingskandidat for VS, var nogen, som udførte ganske besynderlige aktiviteter på min telefonledning, sådan at min også ganske avancerede telefonbåndoptager faktisk gik i gang og optog samtaler fra nogle – ikke ganske tilfældige – men helt andre mennesker, end jeg i hvert fald havde ringet til eller var blevet ringet op af. Men forelagt dette bevis, at jeg altså havde båndoptagelser af samtaler, som min telefonbåndoptager havde optaget fra helt uafhængige abonnenter, ville politiets efterretningstjeneste ikke svare på, om min telefon var blevet aflyttet. Det eneste, jeg fik oplyst om det, var, at Jydsk Telefon-Aktiesel-